

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala: Kiera Cass | THE ELITE

Copyright © 2013 by Kiera Cass

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02049-6

Kira Kes | **ELITA** | 2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Aleksandra Golubović

Lektura i korektura

Vulkan izdavaštvo

Dizajn

Slobodan Stojičić

Prelom

Mileta Miletić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

YA FANTASTIKA

ELITA

KIR A KES

Prevela Branislava Maoduš

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2017.

Pozovite sluge! Kraljica je budna!

POGLAVLJE 1

U ANĐELESU JE BILO TIHO i neko sam vreme ležala, mirno osluškujuci Maksonovo disanje. Sve je teže bilo uhvatiti ga u trenutku istinskog mira i sreće, pa sam sada zaista uživala, srećna što je izgledalo da se najbolje oseća kada smo sami.

Otkako je Odabir sužen na šest devojaka, nemirniji je nego kada nas je bilo trideset pet. Pretpostavljam da je mislio da će imati više vremena da donese odluku. I premda osećam krivicu zbog toga, znam da sam ja razlog što on želi više vremena.

Dopadam se princu Maksonu, prestolonasledniku Ilee. Pre nedelju dana mi je rekao da bi se ovo takmičenje završilo samo kada bih mogla da mu kažem, bez imalo zadržske, da mi je do njega stalo jednako koliko i njemu do mene. I ponekad sam se ovom mišlju poigravala, pitajući se kakav bi osećaj bio kada bih Maksonu bila jedina.

Ali problem je u tome što Makson od samog početka nije moj. Ovde je još pet devojaka – devojaka koje izvodi na sastanke i kojima šapuće na uvo – i ja nisam znala šta o tome da mislim. A tu je i činjenica da bih, ako prihvatim Maksona, morala da prihvatim i krunu, što sam odlučila da ignorišem, ako ni zbog čega drugog, onda zbog toga što nisam sigurna šta bi to za mene značilo.

I, naravno, tu je i Aspen.

Tehnički gledano, on više nije moj momak – raskinuo je sa mnom pre nego što su moje ime izvukli za Odabir – ali kada se pojavio u

palati kao jedan od stražara, srce su mi preplavila sva osećanja kojih sam pokušavala da se oslobodim. Aspen je bio moja prva ljubav; kada bih ga pogledala... bila sam njegova.

Makson nije znao da je Aspen u palati, ali je znao da kod kuće postoji neko koga pokušavam da prebolim, i vrlo mi je ljubazno davao vremena da se oporavim, u isti mah pokušavajući da pronade drugu sa kojom bi mogao da bude srećan u slučaju da ja ne uspem da ga zavolim.

Dok je pomerao glavu da udahne vazduh iznad moje kose, ja sam se zamislila. Kako bi bilo prosto voleti Maksona?

„Znaš li kada sam poslednji put zaista gledao u zvezde?“, upitao je.

Približila sam mu se na ćebet, pokušavajući da se zagrejem na hladnoj anđeleskoj noći. „Ne znam.“

„Pre nekoliko godina jedan učitelj me je terao da učim astronomiju. Ako pažljivo pogledaš, možeš videti da su zvezde različitih boja.“

„Čekaj, poslednji put si u zvezde gledao kada si ih proučavao? Šta je sa zabavom?“

Zasmejao se. „Zabava. Moraću da je ubeležim negde između konsultacija u vezi sa budžetom i sastanaka Komiteta za infrastrukturu. I, naravno, ratne strategije, u čemu sam, uzgred budi rečeno, užasan.“

„U čemu si još užasan?“, upitala sam prelazeći rukom preko njegove uštirkane košulje. Ohrabren dodirom, Makson je pomerio ruku s mojih leđa i počeo da mi opisuje krugove po ramenu.

„Zašto te to zanima?“, upitao je pretvarajući se da ga ovo iritira.

„Jer i dalje znam veoma malo o tebi. A sve vreme mi izgledaš savršeno. Lepo je imati dokaz da nisi.“

Podigao se na lakat i zagledao mi se u lice. „Znaš da nisam.“

„Nisi ni daleko“, usprotivila sam se. Jedno smo drugo ovlaš doticali. Kolena, ruke, prsti.

Odmahnuo je glavom, a na licu mu se pojavio blag osmeh. „Dobro. Ne umem da planiram ratove. Užasan sam u tome. I pretpostavljam da bih bio užasan kuvar. Nikada se nisam u tome probao, tako da...“

„Nikada?“

„Možda si primetila timove ljudi koji te obasipaju testeninom? Oni i mene hrane.“

Zakikotala sam se. Pomagala sam u pripremi gotovo svakog obroka kod kuće. „Dalje“, rekla sam. „U čemu si još loš?“

Privukao me je bliže sebi, a smeđe oči su mu tajanstveno sijale. „Nedavno sam otkrio još jednu stvar...“

„Reci mi.“

„Ispostavlja se da mi strašno loše polazi za rukom da se držim po dalje od tebe. To je zaista ozbiljan problem.“

Nasmešila sam se. „Jesi li se baš potrudio?“

Pretvarao se da razmišlja. „Pa, i nisam. I ne očekuj ni da pokušam.“

Tiho smo se nasmejali i ostali tako zagrljeni. U ovim trenucima je bilo lako zamisliti da ovako provedem život.

Šuštanje lišća najavilo je nečiji dolazak. I premda je naš sastanak bio sasvim prihvatljiv, osećala sam se malčice postišeno, pa sam žurno sela. Makson je sledio moj primer u trenutku kada je jedan stražar obišao živu ogradu i krenuo prema nama.

„Vaše veličanstvo“, rekao je i naklonio se. „Izvinite što vas prekidam, gospodine, ali zaista nije mudro ovako dugo ostati napolju u ovo kasno doba. Pobunjenici bi mogli...“

„Razumem“, rekao je Makson i uzdahnuo. „Odmah ćemo ući.“

Stražar nas je ostavio, a Makson se okrenuo prema meni. „Još jedna moja mana: gubim strpljenje sa pobunjenicima. Sit sam izlaska na kraj sa njima.“

Ustao je i pružio mi ruku. Prihvatila sam je posmatrajući žalost i frustraciju u njegovim očima. Otkako je počeo Odabir, pobunjenici su nas dva puta napali – jednom su to bili prosto destruktivni severnjaci, a drugi put opasni južnjaci – pa sam i sa tako oskudnim iskustvom razumela njegovu iscrpljenost.

Makson je podigao čebe i protresao ga, očigledno nezadovoljan što je naše veče prekinuto.

„Hej“, rekla sam, primoravši ga da me pogleda. „Bilo mi je zabavno.“

Klimnuo je.

„Ne, zaista“, rekla sam i prišla mu. Prebacio je ćebe u jednu ruku da bi slobodnom mogao da me zagrlji. „Trebalo bi da ovo ponovimo. Možeš mi reći koje zvezde su koje boje, jer ja, iskreno, ne vidim razliku.“

Makson mi se tužno osmehnuo. „Ponekad poželim da su stvari jednostavnije, da su normalne.“

Prišla sam mu da ga zagrlim, i dok sam to činila, Makson je ispustio ćebe i uzvratilo mi zagrljaj. „Ne volim što to moram da ti kažem, veličanstvo, ali ti si, čak i bez stražara, daleko od normalnog.“

Izraz na licu mu se malčice razvedrio, ali je i dalje bio ozbiljan. „Više bih ti se dopadao da sam normalan.“

„Znam da ti je teško da u to poveruješ, ali zaista mi se dopadaš takav kakav jesi. Samo mi je potrebno više...“

„Vremena. Znam. I spreman sam da ti ga pružim. Samo bih voleo da znam da ćeš želeti da budeš sa mnom kada to vreme prođe.“

Skrenula sam pogled. Nisam to mogla da mu obećam. Neprestano sam u srcu odmeravala Maksona i Aspenu, i nijedan nije odnosio značajnu prevagu. Osim, možda, kada sam bila nasamo sa njima. Jer sam sada bila u iskušenju da obećam Maksonu da ću na kraju biti njegova.

Ali nisam to mogla da uradim.

„Makson“, prošaputala sam, videvši koliko ga je potištilo što mu nisam odgovorila. „Ne mogu to da ti kažem. Ali mogu da ti kažem da *želim* da budem ovde. *Želim* da znam postoji li mogućnost za... za...“, počela sam da zamuckujem ne znajući kako da izrazim misao.

„Nas?“, predložio je Makson.

Nasmešila sam se, srećna što me je tako lako razumeo. „Da. Želim da znam postoji li mogućnost da mi budemo mi.“

Prebacio mi je pramen kose iza ramena. „Mislim da su šanse visoke“, rekao je trezveno.

„I ja tako mislim. Samo... vreme, u redu?“

Klimnuo je. Izgledao je mnogo srećnije. Ovako sam želela da se naše veče završi, sa nadom. Pa, možda još jednom stvari. Ugrizla sam se za usnu i naslonila se na Maksona, postavljajući mu očima pitanje.

Bez ijedne sekunde oklevanja, sagnuo se da me poljubi. Bio je to topao i nežan poljubac, i ja sam u njemu osetila obožavanje, a zatim, nekako, poželeva sam još. Mogla sam ostati ovde satima, čisto

da vidim da li ću se zasititi tog osećanja; ali Makson se isuviše brzo odmakao od mene.

„Hajdemo“, rekao je razigranim glasom, povukavši me prema palati. „Bolje ulazi pre nego što stražari dođu po nas na konjima sa izvučenim kopljima.“

Kada me je Makson ostavio na stepeništu, umor me je oborio kao da sam naletela na zid. Bukvalno sam se odvušla na sprat i skrenula za ugao iza kog se nalazila moja soba, kada sam se iznenada ponovo sasvim razbudila.

„O!“, rekao je Aspen, iznenađen što me vidi. „Mislim da sam najgori stražar na svetu, jer sam pretpostavio da si sve vreme u sobi.“

Zakikotala sam se. Trebalo bi da Elita spava sa najmanje jednom sobaricom koja bi je noću pazila. Meni se to zaista nije dopadalo, pa je Makson insistirao na tome da ostavi stražara ispred moje sobe u slučaju vanredne situacije. Problem je bio u tome što je taj stražar najčešće bio Aspen. Svest da je on gotovo svake noći pred mojim vratima u meni je izazivala neobičnu mešavinu ushićenja i užasa.

Vedrina trenutka je brzo izbledela, kada je Aspen shvatio zašto nisam bila bezbedno ušuškana u postelji. Nelagodno je pročistio grlo.

„Da li ti je bilo lepo?“

„Aspene“, prošaputala sam osvrćući se da se uverim da nikoga nema u blizini. „Nemoj da se ljutiš. Ja sam deo Odabira, i ovako stvari stoje.“

„Kakve ja šanse u tom slučaju imam, Mer? Kako mogu da se nadmećem kada ti samo sa njim razgovaraš?“ Bio je u pravu, ali šta sam ja tu mogla?

„Molim te, nemoj da se ljutiš na mene, Aspene. Trudim se da shvatim sve ovo.“

„Ne, Mer“, rekao je, a u glasu mu se ponovo čula nežnost. „Nisam ljut na tebe. Nedostaješ mi.“ Nije se usudio da izgovori naglas, samo je usnama oblikovao reči *volim te*.

Istopila sam se.

„Znam“, rekla sam i spustila ruku na njegove grudi, dozvolivši sebi da na trenutak zaboravim šta sve rizikujemo. „Ali to ne menja mesto

na kom se nalazimo, niti činjenicu da sam sada deo Elite. Potrebno mi je vreme, Aspene.“

Uzeo mi je ruku u svoju i klimnuo. „Mogu to da ti dam. Samo... pokušaj da pronađeš vremena i za mene.“

Nisam želela da mu kažem koliko bi to bilo komplikovano, pa sam mu se samo nasmešila pre nego što sam nežno povukla ruku i rekla: „Moram da idem.“

Posmatrao me je kako ulazim u sobu i zatvaram vrata za sobom.

Vreme. Mnogo sam vremena tražila ovih dana. Nadala sam se da će sve nekako doći na svoje mesto ako ga budem imala dovoljno.

POGLAVLJE 2

„NE, NE“, ODGOVORILA JE KRALJICA Amberli kroz smeh. „Imala sam samo tri deveruše, iako je Klarksonova majka predložila da ih imam više. Samo sam želela sestre i najbolju drugaricu koju sam, sasvim neočekivano, upoznala za vreme Odabira.“

Pogledala sam u Marli i ozarila sam se kada sam otkrila da i ona mene gleda. Pre nego što sam stigla u palatu, pretpostavljala sam da nema smisla očekivati da devojke budu prijateljski nastrojene, s obzirom na to da je ovo bilo takmičenje sa visokim ulozima. Marli me je zagrlila prvi put kada smo se srele, i od tada smo uvek tu jedna za drugu. Sa jednim delimičnim izuzetkom, nikada se čak nismo ni sporečkale.

Pre nekoliko nedelja Marli je spomenula kako misli da ne želi da bude sa Maksonom. Kada sam je pritislula da mi to objasni, ona je ućutala. Nije bila ljuta na mene, to sam znala, ali ti dani tišine, pre nego što smo obe popustile, bili su usamljeni.

„Želim sedam deveruša“, rekla je Kris. „Mislim, ako Makson oda bere mene, i ako budem imala veliko venčanje.“

„Pa, ja neću imati deveruše“, rekla je Selest, suprotstavivši se Kris. „One samo odvlače pažnju. A pošto će televizija prenositi venčanje, želim da sve oči budu uprte u mene.“

Pušila sam se. Retko se dešavalo da nam se pruži prilika da sve zajedno sedimo i razgovaramo sa kraljicom Amberli, a Selest se sada ponašala kao derište i sve je kvarila.

„Ja bih želela da provučem neke tradicije svoje kulture u venčanje“, dodala je Eliz tiho. „Devojke u Novoj Aziji koriste mnogo crvene boje na venčanju, a mladoženja mora da donese darove nevestinim prijateljima, da ih nagradi što joj dozvoljavaju da se uda za njega.“

Kris je dobacila: „Podseti me da ti dođem na venčanje. Volim poklone!“

„I ja!“, povikala je Marli.

„Ledi Amerika, strašno ste tihi“, rekla je kraljica Amberli. „Kakvo vi venčanje želite?“

Porumenela sam, jer nisam bila spremna da komentarišem svoje venčanje.

Samo sam jedno venčanje zamišljala, a ono je trebalo da se desi u Kancelariji za pružanje usluga u provinciji Karolina nakon iscrpljujućeg popunjavanja mnoštva obrazaca.

„Pa, jedino o čemu sam razmišljala je to da želim da me tata preda mladoženji. Znaite, kada uzme vašu ruku i stavi je u ruku muškarca za koga ćete se udati? To je jedino što zaista iskreno želim.“ Na moju sramotu, to je bila istina.

„Ali to svi rade“, požalila se Selest. „To čak nije ni originalno.“

Trebalo je da se razljutim što me je prozvala, ali sam samo slegla ramenima. „Želim da znam da moj tata potpuno odobrava moj izbor na dan kada je to zaista važno.“

„To je lepo“, rekla je Natali, pijuckajući čaj i gledajući kroz prozor.

Kraljica Amberli se lako nasmejala. „Svakako se nadam da će on odobriti vaš izbor. Ma ko to bio.“ Žurno je dodala poslednje reči, shvativši da je svojim rečima nagovestila da će moj izbor biti Makson.

Pitala sam se da li to zaista misli, da li joj je Makson pričao o nama.

Uskoro je razgovor o venčanju zamro, a kraljica je otišla da radi u svojoj sobi. Selest je sela ispred velikog televizora u zidu, a ostale devojke su počele da igraju karte.

„To je bilo zabavno“, rekla je Marli dok smo zajedno sedale za sto. „Mislim da nikada nisam čula kraljicu da toliko priča.“

„Mislim da je i ona uzbuđena.“ Nikome nisam spomenula šta mi je sestra kraljice Amberli rekla o tome kako je mnogo puta pokušala da dobije drugo dete i kako joj to nijednom nije pošlo za rukom. Adel

je predvidela da će njena sestra postati srdačnija kada se grupa smanji, i bila je u pravu.

„Dobro, moraš mi reći: Da li zaista nemaš nikakvih drugih planova u pogledu venčanja ili prosto nisi želela da ih поделиš sa nama?“

„Zaista ih nemam“, rekla sam. „Znaš, teško mi je da zamislim veliko venčanje. Ja sam petica.“

Marli je odmahнула glavom. „Bila si petica. Sada si trojka.“

„Da“, rekla sam prisećajući se svog novog obeležja.

Rođena sam u porodici petica – umetnika i muzičara koji su obično bili loše plaćeni – i mada sam, uopšteno gledano, mrzela sistem kasti, dopadalo mi se moje zanimanje. Bilo je neobično razmišljati o sebi kao o trojci, razmišljati o podučavanju ili pisanju kao profesiji.

„Prestani da se brineš“, rekla je Marli, pročitavši izraz na mom licu. „Još uvek nemaš razloga za brigu.“

Spremala sam se da se pobunim, ali me je prekinuo Selestin krik.

„Hajde!“, povikala je, tresnuvši daljinskim upravljačem o kauč pre nego što ga je ponovo usmerila prema televizoru. „Uh!“

„Da li se to meni čini ili ona postaje sve gora?“, prošaputala sam Marli. Posmatrale smo kako Selest nekoliko puta udara daljinskim o kauč, a zatim odustaje i odlazi da ručno promeni kanal. Pretpostavila sam da bi to verovatno bilo nešto oko čega bi se vredelo sekirati da sam odrasla kao dvojka.

„Mislim da je to od stresa“, zaključila je Marli. „Da li si primetila da Natali postaje, ne znam... nekako više rezervisana?“

Klimnula sam, pa smo obe pogledale u tri devojke koje su igrale karte. Kris se smešila dok je mešala karte, ali je Natali gledala krajeve svoje kose, i povremeno izvlačila poneki pramen koji joj se, činilo se, nije dopadao. Na licu joj je bio odsutan izraz.

„Mislim da sve počinjemo da osećamo pritisak“, priznala sam. „Teže je opustiti se i uživati u palati sada kada je grupa tako mala.“

Selest je zaječala, pa smo pogledale u nju, ali smo brzo sklonile pogled kada nas je uhvatila da je gledamo.

„Izvini me na trenutak“, rekla je Marli meškoljeći se. „Mislim da ću da skoknem do toaleta.“

„I ja upravo o tome razmišljam. Želiš li da idemo zajedno?“, ponudila sam.

Nasmešila se i odmahнула glavom. „Samo ti idi. Ja ću prvo popiti čaj.“

„Dobro. Odmah se vraćam.“

Napustila sam Žensku sobu i laganim korakom krenula prelepim hodnikom. Nisam bila sigurna da ću ikada prestati da se divim lepoti ove palate. Toliko sam se bila zanela da sam udarila pravo u stražara kada sam skrenula za ugao.

„O!“, rekla sam.

„Izvinite, gospođice. Nadam se da vas nisam uplašio.“ Držao me je za laktove i pomagao mi da povratim ravnotežu.

„Niste“, rekla sam i zakikotala se. „Trebalo je da gledam kuda idem. Hvala što ste me uhvatili, oficiru...“

„Vudvork“, odgovorio je i žurno mi se naklonio.

„Ja sam Amerika.“

„Znam.“

Nasmešila sam se i zakolutila očima. Naravno da zna.

„Pa, nadam se da sledeći put neću naleteti na vas tako doslovno“, našalila sam se.

Zasmejao se. „Dogovoreno. Prijatan dan vam želim, gospođice.“

„I ja vama.“

Kada sam se vratila, ispričala sam Marli za svoj sramotni sudar sa oficijom Vudvorkom i upozorila je da pazi kuda ide. Nasmejala se i odmahнула glavom.

Ostatak poslepodneva, dok smo uživale u suncu, sedele smo pored prozora i ćaskale o domu i ostalim devojkama.

Bilo je tužno razmišljati o budućnosti u tom trenutku. Odabiru će doći kraj i, mada sam znala da ćemo Marli i ja ostati bliske, nedostajće mi svakodnevni razgovor sa njom. Ona je bila prvi pravi prijatelj koga sam ikada imala, i poželeva sam da mogu da je zadržim pored sebe.

Dok sam se trudila da uživam u trenutku, Marli je sneno gledala kroz prozor. Pitala sam se o čemu razmišlja, ali sve je bilo tako spojno da nisam želela da je prekidam.

POGLAVLJE 3

ŠIROKA VRATA MOG BALKONA BILA SU OTVORENA, kao i vrata od hodnika, pa mi je sobu ispunio topli, slatki vazduh iz vrtova. Nadala sam se da će mi nežni povetarac biti uteha dok obavljam ovoliki posao. Ali mi je odvlačio pažnju, terao me da čeznem da budem ma gde, samo ne ovde, za ovim stolom.

Uzdahnula sam, spustila se na naslon stolice i zabacila glavu preko njega. „En“, pozvala sam.

„Da, gospođice?“, odgovorila mi je glavna sobarica iz ugla u kom je sedela i šila. I ne gledajući sam znala da su se Meri i Lusi, moje druge dve sobarice, odmah uspravile, i da čekaju da vide mogu li me nekako uslužiti.

„Naređujem ti da shvatiš šta ovaj izveštaj znači“, rekla sam, lenjo pokazujući na detaljan izveštaj o vojnoj statistici koji je ležao preda mnom. Bio je to zadatak kojim će se testirati čitava Elita, ali ja nisam mogla da nateram sebe da se na njega usredsredim.

Moje tri sobarice su se nasmejale, verovatno i mom besmislenom nalogu i činjenici da sam ga uopšte izdala. Ne bih rekla da sam raspolagala naročitim rukovodilačkim sposobnostima.

„Žao mi je, gospođice, ali mislim da bih time prekoračila svoja ovlašćenja“, odgovorila je En. Iako je moj nalog bio šala, i iako je njen odgovor bio šaljiv, čula sam joj u glasu istinsko izvinjenje što ne može da mi pomogne.

„U redu“, zaječala sam i uspravila se. „Moraću to da uradim sama. Beskorisne ste. Sutra ću nabaviti nove sobarice. Ovog puta to ozbiljno mislim.“

Sve su se ponovo zakikotale, a ja sam se ponovo usredsredila na brojeve. Počela sam da stičem utisak da je ovo loš izveštaj, ali nisam mogla da budem sigurna. Ponovo sam pročitala neke pasuse i pogledala tabele nabranih obrva i grickajući vrh olovke u pokušaju da se koncentrišem.

Čula sam Lusi kako se tiho smeje, pa sam podigla pogled da vidim šta je toliko zabavlja i primetila da gleda u vrata. A tamo je, naslonjen na dovratka, stajao Makson.

„Odala si me!“, požalio se Lusi, koja je nastavila da se kikoće.

Žurno sam odgurnula stolicu i potrčala mu u naručje. „Pročitao si mi misli!“

„Jesam li?“

„Molim te, reci mi da možemo da idemo napolje. Makar na kratko.“

Nasmešio se. „Imam dvadeset minuta, a zatim moram da se vratim.“

Povukla sam ga niz hodnik, a uzbuđeni žamor mojih služavki polako se utišavao iza nas.

Nije se moglo poreći da su vrtovi postali *naše* mesto. Ovamo smo dolazili gotovo svaki put kada bi nam se ukazala prilika da budemo nasamo. Bio je to snažan kontrast načinu na koji sam provodila vreme sa Aspenom: zatvorena u sićušnoj kućici na drvetu u mom dvorištu, jedinom mestu na kom smo mogli biti zajedno.

Iznenada sam se zapitala da li je Aspen negde u blizini, da li, neprepoznatljiv među brojnim stražarima u palati, posmatra kako me Makson drži za ruku.

„Šta je ovo?“, upitao je prelazeći mi rukom preko vrhova prstiju dok smo hodali.

„Žuljevi. Nastaju nakon pritiskanja žica violine četiri sata dnevno.“

„Nikada ih pre nisam primetio.“

„Da li ti smetaju?“ Pripadala sam najnižoj kasti od preostalih šest devojaka i pretpostavljala da nijedna od njih nema ruke kao moje.

Makson je zastao, prineo moje prste usnama i poljubio sićušne, žuljevite jagodice.

„Upravo suprotno. Meni su oni lepi.“ Osetila sam kako rume-nim. „Video sam svet – doduše, ponajviše kroz neprobojno staklo ili sa kule nekog drevnog zamka – ali sam ga video. I mogu da dobijem odgovore na hiljade pitanja. Ali ova mala ruka ovde?“ Zagledao mi se duboko u oči. „Ova ruka proizvodi zvuke koji ne mogu da se porede ni sa čim što sam čuo. Ponekad mislim da sam sanjao kako sviraš violinu, toliko je lepo bilo. Ovi žuljevi su dokaz da je to bilo stvarno.“

Ponekad me je način na koji mi se obraćao prosto obarao s nogu; bio je gotovo suviše romantičan. Ali iako sam njegove reči čuvala u srcu, nikada nisam bila potpuno sigurna da mogu da im verujem. Kako da znam da nije tako lepe reči upućivao i drugim devojkama? Morala sam da promenim temu.

„Da li zaista znaš odgovore na hiljadu pitanja?“

„Naravno. Pitaj me bilo šta: i ako ne budem znao odgovor, znam gde da ga pronađemo.“

„Bilo šta?“

„Bilo šta.“

Bilo mi je teško da se ovako neočekivano dosetim pitanja, a kamoli pitanja kojim bih ga zatekla nespremnog, što je bilo ono što sam želela. Na trenutak sam razmislila o stvarima koje su me najviše zanimale dok sam bila dete. Kako avioni lete? Kakve su Sjedinjene Države bile nekada? Kako funkcionišu sićušni plejeri na kojima su više kaste puštale muziku?

Tada sam se setila.

„Šta je Noć veštica?“ upitala sam.

„Noć veštica?“ Bilo je očigledno da nikada nije čuo za nju. Nisam bila iznenađena jer sam i sama ovu reč videla samo jednom u nekoj staroj istorijskoj knjizi mojih roditelja. Neki delovi te knjige bili su pohabani do neprepoznatljivosti i nedostajale su joj stranice, ili su prosto bile uništene. Ali mene je ipak fasciniralo spominjanje praznika o kome ništa nismo znali.

„Više niste tako sigurni u sebe, vaša kraljevska pameti?“ zadirki-vala sam ga.

Napravio je grimasu, mada je bilo jasno da se samo pretvara da je iznerviran. Pogledao je na sat i uzdahnuo.

„Pođi sa mnom. Moramo da požurimo“, rekao je. Zgrabio me je za ruku i potrčao.

Saplela sam se jer sam bila u cipelama na malu potpeticu, ali sam ga prilično dobro pratila dok me je vodio nazad u palatu sa ogromnim osmehom na licu. Volela sam trenutke u kojima je otkrivao svoju bezbrižnu stranu; suviše često je bio strašno ozbiljan.

„Gospodo“, rekao je dok smo jurili pored stražara na vratima.

Stigla sam do polovine hodnika pre nego što su me cipele pobedile. „Maksone, stani!“, rekla sam zadihano. „Ne mogu da te pratim!“

„Hajde, hajde, dopašće ti se ovo“, požalio se vukući me za ruku kada sam usporila. Naposletku je prilagodio korak mom, ali je očigledno želeo da ide brže.

Krenuli smo prema hodniku u severnom krilu palate, delu u kome se snimao *Izveštaj*, ali je on skrenuo prema jednom stepeništu pre nego što smo do tog dela stigli. Penjali smo se i penjali, a ja nisam mogla da obuzdam radoznalost.

„Kuda tačno idemo?“

Okrenuo se prema meni sa ozbiljnim izrazom na licu. „Moraš mi se zakleti da nikada nikome nećeš otkriti ovu malu odaju. Svega nekoliko članova porodice i šaka stražara zna da ona postoji.“

Bila sam i više nego zaintrigirana. „Naravno.“

Stigli smo do vrha stepeništa, gde mi je Makson pridržao vrata. Ponovo me je uzeo za ruku, povukao me niz hodnik i konačno stao ispred zida koji je gotovo ceo bio prekriven veličanstvenom slikom. Makson se osvrnuo da se uveri da nikoga nema, a zatim gurnuo ruku iza rama slike na udaljenoj strani zida. Čula sam tiho škljocanje i videla kako se slika otvara prema nama.

Glasno sam udahnula. Makson se nasmešio.

Iza slike su se nalazila vrata koja nisu sezala sasvim do poda, i na kojima se nalazila mala tastatura, nalik na brojčanik na telefonu. Makson je uneo nekoliko brojeva, nakon čega se začulo tiho pištanje. Okrenuo je kvaku i osvrnuo se prema meni.